

z velikimi, pogosto razpadlimi živalmi
in s svojim preplašenim srcem.

To, kar je šlo mimo drug drugega, niso spomini,
ni požolteli golob, ki spi v pozabi,
ampak so obrazi, mokri od solza,
prsti v grlu
in tisto, kar razpade v listju:
tema dne, ki je minil,
dne, ki se je hranil z našo žalostno krvjo.
Glejte, tu imam vijolico, lastovke,
vse, kar imamo radi, in kar lahko vidimo
na nežnih dolgorepih vizitkah,
kjer se sprehajata čas in milina.

Toda ne silimo naprej, onkraj teh zob,
ne govorimo o luskah, ki jih kopiči čas,
ker ne vem, kaj bi odgovoril:
toliko je mrtvih
in toliko okopov, ki jih je ločevalo rdeče sonce,
in toliko glav, ki udarjajo ob ladje,
in toliko rok, ki preprečujejo poljube,
in toliko stvari, ki bi jih rad pozabil.

ČRNEC BREZ NASMEHA

Manuel
De Cabral

1907, Dominikanska republika

Žalostni črnc, tako žalosten,
da lahko v vsaki tvoji kretnji prepoznam svet.

Ti, ki živiš tako blizu človeka, ki ni človek,
en sam nasmeh mi je kot voda,
s katero si umijem življenje, ki se
ne dá umiti z ničemer drugim.

Rad bi se ti približal, toda prihajam,
kot prihaja reka k morju...
Iz tvojih oči včasih, včasih vrejo oceani,
žalostni oceani, ki so v tvojem telesu,
čeprav niso iz tvojega telesa.

Vsaka stvar te spravi v otožnost,
vsaka stvar, na primer: tvoje ogledalo.

Tvoja tišina je iz mesa, tvoje besede iz mesa,
 tvoj nemir iz mesa, tvoje trpljenje iz mesa.
 Tvoja solza ne pade
 na tla kot kaplja vode...
 (Naj padejo na tla
 te besede.)

ANGEL

Pablo Antonio
 Cuadra
 1912, *Nikaragua*

Tu je, s svojo postavo iz spomina,
 čist kot voda, nagnjen proti luči,
 zaljubljen v beraštvo
 gradi mojo biografijo.

Podnevi in ponoči, kot mračni pes,
 kroži okoli mojega raja,
 kjer sem pustil svoje domotožje,
 zdaj nežno mrtvo.

O, da bi njegov meč, žareč od spomina,
 spal kot moja kri v nočeh!

Toda tu si,
 kot topol, vztrajen v svoji natančnosti,
 vrzi svoje ohlapne peruti, skoraj rečne,
 na moja ramena,
 na ta kraj iz mesa, odločnega in svobodnjaškega,
 potipaj, če je tam križ,
 če je vsaj neka bolečina, ki pomaga,
 in okreni svoj obraz,
 svoj mogočni obraz, kot neka dalija,
 z neznosno močjo hrasta,
 kot zvezda, z jezo, naščuvano in osvetljeno od bliska.

BRATSTVO

Octavio
 Paz
 1914, *Mehika*

Človek sem: trajam kratek čas
 in noč je dolga.
 A gledam navzgor:
 zvezde pišejo.